

Arrest

nr. 145 213 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 10 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die loco advocaat S. LAUWERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 6 december 2010 beslist de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2009 werd ingediend door:

*A., M. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Bangladesh
geboren te Chittagong op (...)1972
adres: (...), 1050 ELSENE*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Constante rechtspraak van de RVV verplicht de administratie om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. In dat opzicht dient er opgemerkt te worden dat wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, waardoor hij zich niet meer kan beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)).

Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2009 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren". Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf (dd. 26.11.2009), door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 26.01.2009 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 18.12.2009.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(...) SCHENDING VAN ARTIKEL 9 EN 9BIS VAN DE WET VAN 15.12.1980 EN VAN DE ARTIKELEN 1,2,3 VAN DE WET VAN 29.07.1991, DE ARTIKELEN 3 EN 6 VAN HET EVRM, DE

**RECHTEN VAN DE VERDEDIGING, HET PRINCIPE VAN EEN GOEDE ADMINISTRATIE
OVERSCHRIJDING VAN BEVOEGDHEID, NON-DISCRIMINATIEBEGINSEL**

Op datum van 07.12.2009 diende verzoeker een aanvraag tot regularisatie in op basis van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 en op basis van de instructie dd. 19.07.2010.

Artikel 9bis §1 al.2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat :

*De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :
- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard"*

Verzoekers asielprocedure was hangende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op moment dat hij zijn regularisatieaanvraag indiende. Bijgevolg was bovenstaande bepaling van toepassing.

Nu stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn beslissing van 06.12.2010 dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk is omdat verzoeker geen identiteitsdocumenten bij de aanvraag voegde.

Het is zo dat de asielprocedure van verzoeker afgesloten werd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende de regularisatieprocedure.

Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken diende verzoeker, zodra zijn asielprocedure afgesloten was, zijn identiteitsdocumenten over te maken aangezien hij zich niet meer kon beroepen op de vrijstelling van artikel 9bis §1 al.2.

Verzoeker betwist deze stelling om een aantal redenen :

TEN EERSTE wordt nergens bepaald dat verzoeker zijn identiteitsdocumenten moet overmaken als in de loop van de regularisatieprocedure zijn asielaanvraag wordt afgesloten.

Op die manier voegt de Dienst Vreemdelingenzaken een extra voorwaarde toe aan artikel 9bis die niet voorzien is.

Bovendien moet artikel 9bis §1 al.2 worden toegepast op moment van de indiening van de regularisatieaanvraag en niet op moment van de behandeling van de regularisatieaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken.(opm. wat betreft de taal van de procedure plaatst DVZ zich ook op het moment van de indiening !)

Een verzoeker wiens asielaanvraag nog hangende is op moment van de beslissing over zijn regularisatieaanvraag zal niet geconfronteerd worden met een onontvankelijkheidsbeslissing omwille van het ontbreken van identiteitsdocumenten. Terwijl op moment van de regularisatieaanvraag beiden van de vrijstelling genoten. Dit maakt dus een onterechte discriminatie uit tussen beide aanvragers.

TEN TWEEDE is het zo dat indien de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing had genomen over de regularisatieaanvraag binnen een redelijke termijn en voor de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn asielprocedure dit probleem zich niet gesteld zou hebben.

TEN DERDE kon de Dienst vreemdelingenzaken op elk moment de identiteitsdocumenten van verzoeker opvragen indien zij dit nodig achtte. Het is niet ongebruikelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken op moment van het onderzoek van de regularisatieaanvraag bijkomende stukken vraagt over te maken of zelfs een vertaling vraagt van een bepaald (identiteits)document.

Op geen enkel moment werden de identiteitsdocumenten van verzoeker opgevraagd die deze op eerste verzoek had kunnen overmaken.

TEN VIERDE stelt artikel 9bis § 1 dat :

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. kan de machtiging [...]"

En verder :

"De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op"

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in zijn beslissing naar de omzendbrief van 21.06.2007 die stelt dat (copies van) identiteitsdocumenten bij de aanvraag moeten worden gevoegd, zoniet een verklaring voor het ontbreken ervan.

In tegenstelling tot wat in de betreffende omzendbrief te lezen valt, vindt verzoeker de voorwaarde van het bijvoegen van identiteitsdocumenten niet terug in de bepalingen van het toepasselijke artikel 9bis (die enkel spreekt over beschikken over) en vindt zeker niet terug dat de Dienst Vreemdelingen elke aanvraag die niet vergezeld gaat van identiteitsdocumenten automatisch onontvankelijk moet verklaren.

Het is duidelijk dat de omzendbrief en de bestreden beslissing een voorwaarde toevoegen aan artikel 9bis die niet voorzien is en in die zin wordt het toepassingsgebied van dit artikel vernaauwd zonder dat hier een wettelijke basis voor is.

Een omzendbrief kan uitleg geven over de wet, maar kan hem zeker niet strikter/strenger maken.

Gegeven het feit dat de omzendbrief geen kracht van wet heeft, kan deze geen strengere voorwaarden opleggen aan verzoeker dan die voorzien bij de wet. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. (...)"*

De voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis moet beschikken over identiteitsdocument, dient dus, net als bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

Het motief van de bestreden beslissing dat rekening dient gehouden te worden met alle gegevens zoals ze zich voordoen op het ogenblik dat de beslissing wordt getroffen, kan niet gevolgd worden aangezien het ingaat tegen het gegeven dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde of de eventuele vrijstelling ervan moet worden beoordeeld op het moment van de aanvraag.

Het is niet betwist dat de verzoekende partij haar aanvraag deed op het moment dat zij zich in de asielpprocedure bevond.

De verwerende partij volhardt in de nota met opmerkingen in het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat het bestuur een beslissing dient te nemen *“rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. In dat opzicht dient er opgemerkt te worden dat wij vaststellen dat de asielpprocedure van betrokkene thans is afgelopen, waardoor hij zich niet meer kan beroepen op een documentaire vrijstelling”*. Dit klopt derhalve niet, omdat de documentaire voorwaarde dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

Door te oordelen dat de aanvraag niet ontvankelijk is omdat de aanvraag niet vergezeld was van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 6 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC